Monologul lui Edward Prendick

On Februarie 15, 2017

Asumă-ți dependența de a fi străin de ceea ce întâlnești în situațiile din exterior, încât să identifici mai ușor semnificația reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susțin o mai bună reprezentare a omului autonom.

Doresc să fiu singur. Din această cauză, trăiesc în apropierea câmpiei întinse. Şi când această umbră mi se așterne pe suflet, pot să mă refugiez acolo. Câmpia pustie este atunci minunată, sub cerul măturat de vânt.

Cât timp trăiam în Londra, groaza era aproape insuportabilă. Nu puteam să scap de oameni: glasurile lor pătrundeau prin ferestre. Ușile încuiate erau doar o slabă apărare.

Pentru ca să lupt cu închipuirea mea ieșeam pe străzi și acolo miorlăiau în urma mea femei care îmi dădeau târcoale, bărbați înfometați îmi aruncau pe ascuns priviri invidioase, muncitori palizi și extenuați treceau tușind pe lângă mine, cu ochii obosiți și cu pasul grăbit. Bătrâni aduși din spate și triști, mormăind, cu totul nepăsători, față de grupul zdrențuros a copiilor care râdeau de ei.

Atunci mă retrăgeam în vreo biserică, dar chiar și acolo, atât de mare îmi era tulburarea, mi se părea că predicatorul trăncănea "gânduri mari" la fel cum făcea una din creaturile doctorului Moreau, Omul-Maimuță. Deosebit de grețoase mi se păreau fețele rătăcite și lipsite de expresie ale oamenilor din trenuri și omnibuze. Nu păreau să fie semenii mei mai mult decât ar fi niște cadavre, așa că nu îndrăzneam să călătoresc, până când nu mă asiguram că eram singur.

*Şi mi se părea că și eu însumi nu eram o creatură rațională, ci doar un animal chinuit de vreo stranie tulburare mintală, care îl făcea să rătăcească singur, ca un cerb care își pierde sângele. **

Leadership: Îți trăiești prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependența în care te afli?

A fi tu însuți într-o existență construită, determinată și întreținută de drogul numit „Realitate virtuală" - fără a se produce efectiv decât ca posibilitate de a te salva dintr-o situație în care te simți incomod și nemulțumit, este o sursă benefică temporară pentru întărirea stăpânirii de sine. Aici, mă refer la virtutea de a fi împăcat cu tine însuți, virtutea de a fi suprem, și nu prin prisma îndrăznelii de a face lucruri speciale, ci prin "sfințenia" îndrăznelii de a-ți urma vocația în condiții de lipsă de afectivitate și nestimulare.

Înainte de a te descoperi în leadership, niciodată întovărășit de ură sau de interese egoiste, ci de speranța unei lumi mai bune, mai întâi trebuie să devii un cuceritor - să stăpânești propria natură inferioară, a propriei instinctualități, să-ți stăpânești pornirea de a disprețui și pornirea de a inculca altora propriile tale vederi. Ești singurul tău aliat în lupta cu strădania de a se scoate în evidență legăturile ce se stabilesc între știință și descoperire, strădania de a te delimita de orice ar putea să dăuneze așteptărilor tale la nivel de cercetător, deci trebuie să începi să pui preț pe controlul gândurilor care te ajută să descoperi misterele posibilităților infinite de creație.

Adevărul vieții tale, desfășurat într-un raport complex de evaluare a realității, poate fi

adevărul oamenilor care trăiesc în fervoarea vitală a unei deveniri subsumate practicii unei gândiri critice tot mai avansate, a unei ruperi de ritm și echilibru.

În acest caz, dependența de a fi străin de ceea ce întâlnești în situațiile din exterior, în toate cele potrivnice unei dezvoltări favorabile, nu va fi niciodată îndreptată spre o confruntare pe termen lung cu ceilalți oameni. Astfel, se evită receptarea unor valori și concepții care oscilează compromițător în jurul „Omului nou", ferindu-te de pericolul de a fi dominat de o clasă individuală inferioară.

Leadershipul privește ascuțimea minții, alegerea cugetării pe care ai ales să te reprezinte în totalitate în fața lumii drept experiență a unei realități care este incontestabil foarte greu de descoperit, deci a unei ealitati care, adesea, devine o provocare sau chiar o dilemă: cât de "departe" poate omul ajunge numai cu gândul și cu gândirea lui?

Tendința de a juca un rol pasiv în planul unei ordini sociale precedă potențialul de a juca un rol primar, de catalizator al schimbării. De fapt, în planul de ansamblu al schimbării lumii un rol important îl joacă tendința omului de a-și restructura gândirea către un mod de gândire particular, ceea ce are ca prim considerent tăria de a te supune unei realități mai profunde, mai vaste, care poate fi descifrată numai prin destinul și opera unui erou singuratic.

Oamenii cei mai puțin accesibili nu sunt atât de expuși avalanșei de trenduri care schimbă lumea. Cine își asuma temporar pasivitatea în desfășurarea rațională a faptelor și evenimentelor, în lipsa bucuriei de a fi în mijlocul lumii, va identifica mai ușor semnificația reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susțin o mai bună reprezentare a omului autonom și a unei realități modelate de rațiune.

Un asemenea om își trăiește prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, care dezvoltă o psihologie a eliberării de acea dependență compromițătoare: tendința de a urma calea aleasă de ceilalți. El nu-și găsește libertatea în aspectele exterioare ale lumii vizibile, ci în bogăția și adâncimea cugetării, purtând în sine dorința continuă de a-și manifesta esența într-o sursă nelimitată de "energie vitală" pentru formarea caracterului.

Caracterul este experiența pe care o capeți urmând provocarea realității de a se lăsa cunoscută prin posibilitățile tale de a te dezvolta într-un mediu solitar, având astfel posibilitatea de a afla mai multe despre tine, cum ar fi punctele sale forte, punctele slabe, motivațiile și înclinațiile puternice.

Monologul lui Edward Prendick reprezintă punerea în balanță a unor avantaje și dezavantaje eferente abordării unei realități axate pe valorile stabilite de contrastul dintre esență și aparență. La un asemenea om, adevărul provine din ceea ce simte în interior, iar falsul provine din ceea ce îl leagă de exterior.

Este un început de echilibrare a poziției exprimate pe parcursul construirii unei imagini de sine față de un anumit punct de referință, cum ar fi apartenența la un set de valori care te distinge de alții, te particularizează prin lipsa ta din mijlocul unei turme care re-acționează pe baza impulsurilor simțite fără implicarea gândirii.

Monologul este singurul mod de a-ți lămuri poziția și sentimentele privind relațiile cu cei din jur, generând depășirea atitudinii față de ceea ce nu poate fi constrâns sau eliminat, și de a începe să faci față moral și emoțional unei rupturi de realitatea în care nu tu ești cauza deformării ei.

* Notă: H.G.Well - *Insula doctorului Moreau* , Editura Tineretului 1962.

Source: https://neculaifantanaru.com/monologul-lui-edward-prendick.html